

Dimanche 4 de Setembre del 37.

Estimat Ramon. Acabo de dirar i este hta
sola i ho estareu avarca una bona estona abans
no tornin. Es este le' sola en aquest mo-
ment, en cal una mica de companyia i
tu me la faras si t'espero. Si souu hagues
fet millor temps, si hagues tingut més humor,
si hagues gosat demanar ho i, en fe', si hagues
estat més tova, hauria demanat per baixar,
hauria sortit a prendre el teu sol, hauria
passat per sota la teua galeria, i al final si
tot hagues anat com jo voldia, t'hauria vist
i hauria tornat contenta al meu llit. S'heu
més conegut que la dimanche. Era per re-
conèixer ho ho ho posat al davant de la
meua cantà i ho sento, per la retança que
em queda. Però si tot sortís bé, les coses no
tindrien valor, no trobe?

Vull contestar la teua cantà de resposta.
Si ahir no hagues tingut la companyia de

la vaure, segurament ho hauria fet immediata-
ment d'haver rebut la traça. Les veves del que
et per pensar a tu, ja no vull dir pas
sar massa temps per poder-te dir tot el que
em veig pensar i que ara ja no recordo massa.

La primera vegada de llegir-la tu veig riure
però amb unes riallades que les hauria de veu-
tir el qui passa pel passadís. Després m'ho
veig anar fent més en serio i veig acabar
molt trist.

Jo no hi hauria pas adonat d'aquell dia
de quan t'escrivia, que estigues fent unes co-
ses tan doltes. Ara ho comprenc perquè veig
com has reaccionat en llegir-les i volria sa-
ber aplicar-me prou ho per treure aquest
mal efecte que perquè fer-te la conversa
amb les meves compaanyes. És una im-
prudència que veig comete sense pensar,
perquè aquella conversa que entre nosaltres
no té ni la més petita importància,
reportada, (encara que sigui fidelment) i
a un noi, ha de fer mala impressió.

Són allò que en diríem "converses de
galèria", en les quals cada un exposa la

vera manera de pensar sense encaraçament.
Segurament que en un altre ambient, cap
d'elles no hauria parlat amb aquells termes,
ni ja havia d'ésser prou fies per no donar
los ressó. Però com que es tractava de mi
i d'unes opinions de mi que en ~~el~~
són perfectament indiferents i que se' que
no han d'influir-me en el més mí-
nim, no vaig tenir la suficient discre-
ció per callar-me. Les perquè no veia que
pugues haver-hi altra perjudicat que jo ma-
tina. Però veig que als teus ulls no ha
pas sigut així, i no pots imaginar-te com
em dol i com voldria haver-te tenut aquest
efecte. Si tornava aquella conversa, millor
dit, ja ho tornat d'una d'aquell dia,
jo no podria pas contestar d'aquella ma-
nera a cap de les meves converses. D'ata
molt bé que cada se sigui com li plagi;
i encara està millor que en una conversa
interna, se sigui prou sincera, com ho són elles,
per no arribar amb subterfugis. A mi, jo que
judicava equívocada, la seva manera de pen-
sar, però per el mateix motiu, accepto que

elles hi preguin la meua. Encara hi ha
que la van deu catin de la seva banda
tota seguida que són majoria; però això
no vol dir que jo no em senti infini-
tament millor amb els meus esti-
mats amics, no flint, i amb les meves
nances. Si alguna ^{potència} tinc que m'engren.
Els hi és justament això que dies respec-
ta als amics que han volgut acompanyar
me. Són els consellers tan superiors a la
resta, que per mi no m'hi ha d'altre que
ells. I jo no faig excepcions, estimat Pranci,
en els meus afectes no et posaria ni un
pas endarrera dels altres, ni tan sols de
la meua millor amiga l'Esperansa.

Se m'ha fet tard, no tinc temps
per tot el que voldria però almenys que
en tingui per aclarir-te un altre punt.

Puan et parlava de la meua satisfacció
instantània quan penso en el passat, no
puc referir-me al cas que sembla que
tu sols creure ha recança i el recordi-
ment és el mateix quan penso amb

en johe Miquel. És la repaleta de la nova
sida que sento més profundament no
haver sigut una noia com les altres.
Ara estaria més tranquilla del que este,
i no hauria estirpat les cantes que ja
no haurien estat, com ara, faldes a
més no poden.

— Ben sap greu haver-la de deixar una
foua impressió perquè un home se'n sent
molt afalagat, però seria beneficiós me
d' un equívoc i no ho mell.

Saps que quan vaig veure que no con-
testava la meua carta, ^{(en el tros de la}
S. B. em vas fer passar molta angúnia?

— Tenia una por grossa, grossa, que t'ho ha-
guessis pres malament; però no' me taba-
lot; no vaig pensar res. Encara no este
gens segura que no sigui així. No cal pas
que ho aclaris ara si que cal que jo
et demani perdó si vaig fer el malparat.

— És un moment he migut l'home
rausa tota trista. Deix que li ha de
reunat si ens pòvelis fer companyia

per veure tu una estona i que t'ha
dit que sí. Però, potècia no ha tingut
ni un moment en tota la fan-
da. Després t'han deixat sola als dos
pises i per veure te a arribar a 1/2 de set,
ja no valia la pena. "Bona Torras es
pensarà que no he volgut fer-ho" m'ha
dit, - "i em sap greu perquè t'he fet
perdre una companyia."

És clar que m'ha recat molt; però
no veig que en tingui cap culpa. A
més, m'ha dit que sí no et farà res,
ho traslladarem a demà. Si jo en trego
millor que avui, mirant de ser jo qui
vingui. Ara no et pavoris que em trobo
terriblement malament; una mica de do-
lor al costat i molt de picor. Res més.

¿Tu estas bé?

Adieu Manies; fins aviat.

Afectuosament

Mace'